

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 410/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť D. B., zastúpenej advokátom JUDr. Vladimírom Lamačkom, Advokátska kancelária, Hlavné námestie 7, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 15/2014 z 19. marca 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. apríla 2014 doručená sťažnosť D. B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 15/2014 z 19. marca 2014.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka dovolaním napadla druhostupňové rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2 To 21/2013 z 19. marca 2014, na základe ktorého bola v spojení s prvostupňovým rozsudkom odsúdená pre trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Dovolanie bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 15/2014 z 19. marca 2014 odmietnuté pre nedostatok uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), kde najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka sa dovolacieho dôvodu v zmysle citovaného ustanovenia Trestného poriadku nemôže dovolávať, pokiaľ namieta iba skutkové závery súdov nižšieho stupňa.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny.

Sťažovateľka svoje námietky opiera o túto argumentáciu:

« Avšak uplatneným dovolaním som namietala nielen skutkové závery súdov nižšieho stupňa, ale v spojitosti so zisteným skutkovým stavom právne posúdenie súdov vo vzťahu k môjmu konaniu, vo vzťahu ku subjektívnej stránke môjho konania, pretože orgány činné v trestnom konaní žiadnym materiálnym dôkazom nepreukázali vo vzťahu k mojej osobe naplnenie subjektívnej stránky prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., pričom rovnako som namietala vo vzťahu k právnomu posúdeniu súdmi tú rozhodujúcu skutočnosť, že v konaní figuruje listinný príjmový doklad preukazujúci vrátenie pôžičky P. G., ktorý súd na jednej strane posudzuje ako dodatočne pozmeňovaný a nedôveryhodný, ale na strane druhej tvrdenia poškodených o iných pôžičkách nepodložených zmluvami o pôžičke uzatvorenými v písomnej forme (alebo forme písomne uznaného dlhu, zmenky a podobne) pokladá za preukázané len na základe výpovedí poškodených. A aj v tomto bode som dovolaním namietala predovšetkým právne posúdenie zisteného skutkového stavu okresným súdom a následne aj odvolacím krajským súdom v tom smere, že moje konanie nemôže napĺňať obligatórne znaky skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 Tr. zák. Uplatnením dovolaním som nenapádala porušenie procesných noriem ako sa to uvádza na strane 5 citovaného uznesenia Najvyššieho súdu SR zn. 5Tdo 15/2014 zo dňa 19.3.2014, a ani len správnosť a úplnosť skutkových zistení, na ktorých boli rozhodnutia súdov nižších

stupňov založené, ale len a výlučne nesprávnosť právneho posúdenia práve v tom smere, že daný skutok nie je trestným činom, že žiadny trestný čin som nespáchala, ako mi kládla obžaloba za vinu a ako tento právny záver ustálil prvostupňový i odvolací súd. Dovolací súd, teda Najvyšší súd SR týmto svojim postupom súd mi odňal možnosť konať pred súdom a uplatniť svoje právo na súdnu ochranu aj za využitia mimoriadnych opravných prostriedkov, pretože sa podľa môjho názoru práve jedná o mimoriadny prípad potreby prelomiť zásadu nezmeniteľnosti meritórneho rozhodnutia, ktorému predchádzalo niekoľkokrát zrušované uznesenie o vznesení obvinenia spojené s dlhší čas trvajúcim trestným konaním.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodol o jej sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 15/2014 z 19. marca 2014, toto rozhodnutie zrušil a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka, tak ako to sama uvádza vo svojej sťažnosti, vidí porušenie svojich základných práv v postupe dovolacieho súdu, ktorým jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a uplatniť základné právo na súdnu ochranu využitím mimoriadneho opravného prostriedku, keď dovolací súd posúdil jej argumentačné dovolacie námietky ako nesubsumovateľné pod označený dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Ústavný súd pristúpil k preskúmaniu uznesenia najvyššieho súdu, aby posúdil, či výkon právomoci najvyššieho súdu je zlučiteľný s limitmi sťažovateľkou označených článkov ústavy a listiny, ktorých porušenie namieta.

Z obsahu sťažnosti a namietaného uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd zistil, že sťažovateľka sa podaný mimoriadny opravný prostriedok pokúsila oprieť o dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, podľa ktorého možno

dovolanie podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; pričom správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd vo svojom uznesení o podanom dovolaní rozhodol tak, že ho v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol pre nesplnenie dôvodov dovolania podľa ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia sprostredkoval sťažovateľke veľmi podrobnú a zároveň náležitú interpretáciu inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vrátane interpretácie dotknutého ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku upravujúceho jeden z taxatívne vymedzených dovolacích dôvodov.

Najvyšší súd zdôraznil, že na podklade tohto dovolacieho dôvodu nemožno preskúmať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, resp. skutkových záverov, na ktorých je napadnuté rozhodnutie založené. Najvyšší súd sťažovateľke vysvetlil, že v medziach označeného dovolacieho dôvodu možno namietať len chyby spočívajúce v právnom posúdení skutku, inými slovami pokiaľ skutková veta vo výrokovej časti rozsudku obsahuje vyjadrenie všetkých skutkových okolností, ktoré použitá právna kvalifikácia vyžaduje, tento dovolací dôvod nie je daný.

Na tomto mieste najvyšší súd prezentoval dôvody, o ktoré opierala sťažovateľka podané dovolanie, kde vytýkala konajúcim súdom, že jednostranne v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov pristúpili k vyhodnoteniu dôkazného stavu; že podľa jej názoru vykonaným dokazovaním nebol preukázaný úmysel ako obligátny znak príslušnej skutkovej podstaty trestného činu; že je vyhodnotenie záverov vypracovaného znaleckého posudku nesprávne a že existujú vážne pochybnosti o tom, že sa stal skutok, pre ktorý bola odsúdená.

Najvyšší súd posúdiac takto formulovanú argumentáciu sťažovateľky vychádzajúcu z prezentovanej interpretácie dotknutej právnej úpravy uzavrel, že námietky sťažovateľky predstavujúce svojím obsahom len výhrady proti prijatým skutkovým záverom konajúcich súdov zjavne pod uplatnený dovolací dôvod nespádajú.

Ústavný súd je toho názoru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie nielenže oprel o racionálny a ústavne konformný výklad právnej úpravy ustálený judikačnou praxou najvyššieho súdu, ale tento výklad v odôvodnení svojho rozhodnutia sťažovateľke, resp. jej právnemu zástupcovi aj dostatočne náležite sprostredkoval.

Úlohou ústavného súdu nie je, aby právnemu zástupcovi sťažovateľky vysvetľoval, že ním zvolená interpretácia uplatneného dovolacieho dôvodu, kde si právny zástupca výhrady k spôsobu vyhodnotenia dôkazov a k prijatým skutkovým záverom zamieňa s výhradami právneho posúdenia, je už na prvý pohľad celkom zjavne nesprávna.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2014